

(המשך מעמוד 11)

בראשית תקופת "הכרזת הערבי" * היה שמואל כץ מעורב במיזמה לחיסולו של המופתי הירושלמי חג' אמין אל-חסייני, בידו אחד ממתנגדיו הפוליטיים. כץ הבטיח לגייס למשימה זו כמאתיים לירות פלשתינאיות כמאה אלף ל"י (יום), והוא מגדיר את פעולתו זו כשטעון "לא הריק את מנחתו הצד המטרי שברכר. הפעולה היתה פרנצמית יותר. רצח מדיני, אפילו כשהקורבן ראוי לכך, אינו מביא מכריח הכחיר הוצאת טיבות" למולו של המופתי הירושלמי, שמואחר יותר עבר לגרמניה הנאצית ותיפקד במסגרת מכונית התעמולה שלה, היה זה ז'ובטוני-סקי עצמו שסיכל את התוכנית לרציחתו, בהוראת תכתובת שהעביר לכץ דרך אדם שלישי שבה הורה: "ז'ובטוניסקי אמר לז'א. הם היית רוצח לראות את הערבים מטעים את זייצמן או שרתוק *?" ועל כך ממשיך כץ וכותב, "זה היה נימוק פלתי צפוי, יהוא לא עשה עלי רושם" למרות זאת ציית להוראתו של ז'ובטוניסקי.

האיש שהזעיק את פליטיסטריים

ב סוף 1938 הוזמן שמואל כץ על-ידי ז'ובטוניסקי לעבור להתגורר בלונדון, ולערוך שם שבועון רוויזיוניסטי חדש שטטרון היתה להסביר את עמדות התנועה לציבור הבריטי. במשך שנה וחצי פירסם מאמרים בגזאיש הראלד עד שב חודש אפריל 1940 הופיע הגיליון הראשון של הגזאיש סטנאודר בתקופת חודשי ה"בליק" על אנגליה המשיך שמואל כץ בעבודתו בשבועון עד שבית-הדפוס, ש" בו הורס השבועון, הופצץ מן האוויר בידי הגרמנים. במאי 1941 הוא נסע כדרזיהם לדרום-אפריקה, שהה שם כ- חצי-שנה, תוך יציאת קשרים פוליטיים רבים במינסד הדרום-אפריקאי, ואף פירסם את אחד ממאמריו ביומן האנטי-יהודי סטאר.

בשובו ללונדון נותר כץ מחוסר-עבודה, ובראשית פברואר 1943 החל עובד בספי-ריה ובארטיון של היומן רבי-התפוצה דויליאמספרס שם עבד עד תום מלחמת העולם השנייה, בקיץ 1945. קוריו הוזכר לרבים מתושבי רחובי-העונות הלונדוני, פליטיסטריים, הוא סיפור בהללו של כץ באחת ממישמרות הגזאיש נגד הפצצות המעופפות מדגם זיי. הוא הפעיל, בשל כהלה, למשך יותר מדקה את מערכת צופרי-האזעקה.

הרעיון לשלוח את האצ"ל ללחום ביוון

ב מארס 1946 השיג שמואל כץ ויהו * * * לארץ-ישראל, ואחריו עלייתו פגש לראשונה במפקד האצ"ל, מנחם בגין, שהפקידו על הכנת חומרי-התעמולה של האצ"ל באנגליה, כאשר רוב עיסוקו היה בתיגורם הצהרותיו והודעותיו של האירון-הצבאי-הלאומי לאנגליה. מפעם לפעם שימש כץ כבלדר בכיר, להעברת הודעות בין מפקד המתחרת לבין המיפ-קדח האירופית של האצ"ל.

בסוף שנת '46 מינה מנחם בגין כץ כחבר המיפקדה של האצ"ל, אחרי שבנוכח בנאמנותו. כץ המשיך לבלות תקופות ממושכות במסע בארצות אירופה השונות, ובתקופות שהותו בארץ הוסיף לטפל ב-כ הסכרת האירגון, תוך שתחל מפרסם ידיעון-חודשי בשם Irgunpress, ושיימש כמתרגם שיוזרי האצ"ל לאנגליה.

כאשר ביקרה בארץ, במחצית 1947, יעדת האו"ם לארץ-ישראל, היה שמואל כץ איש-הקשר בין מנחם בגין, שהיה ב- מחתרת, לבין כמה מחברי הוועדה, ואף הפגיש אותם בביתו של המשורר יעקב כהן. כאשר עזבה הוועדה את הארץ נשלח כץ לזנבה, במקום-משבשה של הוועדה, וקיים מיספר פגישות נוספות עם ראליף

* המכונה גם "פרעות 39-1936" (תרגום-רצ"ט). ** משה שרת. *** אשורת-כנייה לארץ-ישראל מטעם השלטונות הבריטיים.

שמואל כץ (קרני)

דוד טהורי (צחק)

דוד גרונברד (אצ"ל)

חיים גינזבורג (אצ"ל)

מנחם בגין (בילד, הכנסת הראשונה)

דוד בן-גוריון (אצ"ל)

יעושא קופרמן (גיד)

יעקב עמית (ראש)

בצלאל סטולניצקי (צמיר)

מיפקדת אצ"ל, 1947

שורה עליונה: דוד גרונברד (כינוי "צחק"), שמואל כץ ("קרני"), שורה שנייה: ח"כ "איתן" (שם אמיתי: ירוחם), מנחם בגין, המפקד הראשי (כינוי מחתרת: ב"צ), ח"כ יעקב עמית (גיד), שורה תחתונה: בצלאל סטולניצקי ("עמירצור"), יעקב עמית ("ראש"), עמית פגליו ("גיד").

באנץ וגראנאדוס. עד להכרזת המדינה המשיך כץ בנסיונותיו התכופות בין הארץ לאירופה, ב- שמשו כמרכז הפעילות הדיפלומטית של האצ"ל נגד התוכנית לחלוקתה של ארץ-ישראל, שאותה כינה "פגר מובט". בבני-קוריו בארצות-הברית טען נגד הגישה האמריקאית המסורתית, שקבעה את מה-לכי מדיניותה מתוך תלותה במקורות-הנפט של ארצות-ערב. בפגישה שערך עם אבא הלל סילבר, ראש ועדת-החיי-רום-הציוני באמריקה באיתם ימים, הג-דיר שמואל כץ את מטרת האצ"ל: "לכבל באיפן פיסו את נבילות-החלוקה. ככל עת וככל מקום שתהיה התקפה אפ-י שית יהיה האצ"ל מוכן להרחיק בה ככל שיהיה לא-לידו מעבר לירדן מזה. המוכ-נות היתריות (אם תעמדי, למראית-עין, על קרועתם של נבילות-החלוקה, שחוללו על-ידי הערבים) תוכל, אם תיצה, להי-קוענו; אבל לא תהיה לה ברירה אלא לשלוח את ה'הגנה' בעקבותינו, כדי לקבל לידה כל שטח כפיש ולהצבי בו חיל-מצב". בתקופת שהותו בארצות-הברית פעל שמואל כץ, יחד עם ד"ר בן-ציון נתיניה (אביו של איש-אנטבה יונתן נתיניה ז"ל), תוך שהוא מנסה לעניין את הפנטאגון בעיסקה שבמהלכה: "תמי-דת תמיכה אמריקאית מהקמת המדינה היהודית יעלה אצ"ל כוח צבאי ליוז, לעזור לאמריקאים להילחם בקומניס-טים".

לקראת תאריך הכרזת המדינה המשיך שמואל כץ, בעזרת שליחיו בפאריס, לארץ-ישראל תיכנון הגעת ארצה. אחרי התרושטות הטרגדית של אלטלנה ועלייתו של בגין לארצו בחוף כפרייתקין, המתוארת כ-כניעה בזיכרונותיו של כץ: "האם כתי-אם הריגשיים בכפרייתקין לא היתה אני פועל כמו בגין? אינני יודע. אפשר שהיית חוזר על משיגהו, אבל זה היה משיגהו".

אין "אומה ערבית"

אשר תאומ מליחמת ששת-הימים א-שב שמואל כץ לזירה המדינית, נימינה עם מיסדי התנועה למען ארץ-ישראל השלמה. תוך שהוא מאמץ לעצמו תורות, "גיאופוליטיות" * שבאו לידי בי-טויין במאמרים ובספר אדמת מריבה * שם הוא פורש את ההיסטוריה והאידיו-לוגיה של ארץ-ישראל-השלמה.

בין טענות-היסוד של שמואל כץ ניתן למצוא את הטענה, שעליה הוא חוזר בעקשנות, שאין בנמצא פליטים פלסטי-ניים, אלא "המוון אמרטי של שמת, שקצבתם שייכים לאנשים אמיתיים חיים, קצת כחיים-בתכלית או שייכים לאנשים שמתו מכפר, מעוטם שייכים לאנשים שאין להם בית עקב יציאתם או יציאת זריהם מארץ-ישראל ב-1948, רובם שיי-כים לאנשים שכיום, בלי הפרל מה מ-צאם, הם חיים ועובדים כאזרחים מן ה-ישראל, אלא שהם מוספים לקבל מנת וטיפול רפואי על השכון משלמה-המסוים בעולם - וכולם צריכים בצרור אחד נוח כרשימת הרשימות של הא"ם כפליטים ערבים, ומתוארים עוד כתרית-קפיחיהמה כקורבנות התקופות היהודית... וכמו בבדיחה של הפועל שביקש ממעבידו להשתחרר מיום-העבודה היתדי שלו ב-

תורותיו הגיאופוליטיות של כץ מד-כירות את אלה של קארל האוסהופר, שטען כי הגיאוגרפיה מכוונת את ההיסטוריה. ולא הכלכלה, כך שאנשים הופכים למכ-שירים בין נתונים גיאוגרפיים, תוך הפרדה בין שני סוגי עמים, עמים "סטאטיים", שהגיעו לזרחה לאומית, ועמים "דינאיים", הנזקקים לזרחה מחייה". התורה אומצה בידי המפלגה הציוני-סוציאליסטית ב-גרמניה היא התנועה הנאצית.

שנה, האחד למאי - כך מוכיח שמואל כץ, בעזרת מיספרים רבים, את עובדת אי-קיומם של הפליטים הערביים. שעה שהוא מגדיר את עצם הקמת מדי-נת-ישראל בנוסח האקוני, "התחדשותה של ההווייה המדינית העברית בארץ-ישי-ראל" הוא טוען שאין אומה ערבית, ושאם קיימת כזאת, הרי היא יציר דמיונו של לורנס איש-ערב, שהדביק על ערבי-רב של פלאחים יישות לאומית של בדואים, ויצר את הישות הערבית, במהלך מסע-הכיבוש של הצבא-הבריטי בהנהגת הגנ-ראל אלנבי לעבר דמשק במילחמת-העולם הראשונה.

לטענתו של שמואל כץ, הנוכחות ה-יחידה ובעלת-הערך בארץ-ישראל היא הנוכחות העברית, ולכן "אגדת הזכויות ההיסטוריות של הערבים, המטופחת על-ידי שני כוחות אדירים כשטיפת-המנוחות הקומניסטי-סובייטית והדמיון הער-בי...". והוא קובע כי היהודים מעודם לא היו נטולי-מולדת, "לאחר שנגולה מהם ארצם". ודומה שהסתכלותו על הרצוי להתרחש בארץ, נובע מתוך השקפה ש-נשתרשה אצלו עוד בצעירותו בדרום-אפריקה, שבמודל החברתי והבעייתי שלה ניתלה ברעיונותיו: "הקו העיקרי כהיה של דרום-אפריקה הרה המאמן השקדני של עם האפריקנים (הלבנים) לכנות תרבות דרום-אפריקאית חדשה, עצמאית, בעלת ייחוד, שתשקיע לא רק את שליטתו של הגזע הלבן אלא גם את מאבקה של ההווייה האפריקנית החדשה נגד השפעת כריענית והתרבות הבריטיות...".

הארץ אינה קדושה

רמוסלמים

שמואל כץ הינו פולמוסן מתוחכם, איש-פירסום מעולה הבקיא ברוי ההיגיון של תרבות-המערב, ובדיאלקטיקה של הוצאת דברים מהקשרם והצגתם כא-מיתות משכנוות. הוא יודע להשתמש ב-טכניקה של הצגת קטע-עובדות בפסי-פס העלול להיראות כאמיתי למי שאינו אמן על העובדות.

כך הוא מוכיח, בעזרת גיאוגרפיה ער-ביים ורושמי-קורות נוצריים, ותעודות עותמוניות וקריאות עלייה לארץ-ישראל של מנהיגי קראים * שלאורך כל הייס-טוריה של ארץ-ישראל היה בה יישוב יהודי. ולאחר שהוכיח את יהדותה של הארץ, הוא טוען לגבי תושביה הערביים:

"לא היתה אומה כזאת. התכרעה לזיקה היסטורית, לזכות היסטורית, לבעלות היסטורית מטעם, העם הערבי אי מטעם ישות פלסטינית, היא כרייה שהומצאה בימינו אנו". טיעונו מוצגים כמו היתה ארץ-ישראל ריקה מתושבים ו, הכיתה ל-תושביה הגולים" שעה שלערבים הוא קורא בהתאם להגדרה אותה אימץ לצרכיו מאת ההיסטוריון הערבי פיליפ חטי, "ה-פולשים מן המידבר". כמו כן מצייין שמו-אל כץ, "עם זאת מילא הערבים תפ-קיד-מייוחד ובעלי-משמעות בתחום אחד כהיה של ארץ-ישראל. הם תרמו תרומה של ממש להרכבה... והוא מצויין, לשואר תחפשי, בספרו ההיסטוריה ובתיאוריהם של בעלי-מפתח, בין נוצרים, בין מוס-למים ובין יהודים, איזה סימן של קבע לוחסי היסטוריו של הערבים לארץ-ישר-אל... מעולם לא היה לאדם, ערבי פלסטי-ני, לגבי העם הערבי בכללה, מעולם לא היתה המיכה כגון ארץ-ישראל א-פלט-טיו. לגבי אלה בהם שהיו כשכנותיה היו אדמותיה מטה מתאימה לשור וזכיה וליצירה-הרם הפרימיטיבי. למקטים שישו-בו בתחומיה היתה פלי ספק וזקה של חיבה לכפריהם... בנוסף, תהליך השמ-דתה של ארץ-ישראל הופסק רק עם רא-שית ההתיישבות היהודית בה, ולכן: "בשעה האחת-עשרה, עם כוח המאה החדשה, הופסק תהליך המגמשך של בריחתה והתפוררתה של האוכלוסיה ה-לא-יהודית בארץ-ישראל...".

בהמשך הצגת טיעונו והשקפת-עולמו של שמואל כץ הוא טוען שארץ-ישראל אינה קדושה אפילו למוסלמים, "אשר לקריא לארץ-ישראל ארץ קדושה לשתי דתות: ליהודית וגם לנצרות. ודאי שהוא (המשך בעמוד 14)

* שמואל כץ, "אדמת מריבה". * הקראים אינם מוכרים כיהודים, וב-וודאי שלא לאור חוקי הגירוש של הקור-אליציה החדשה.